

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobkyně: Z. P.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupené Mgr. Jiřím Petříkem, advokátem, Advokátní kancelář Nespala, s.r.o., se sídlem Vyšehradská 421/21, 128 00 Praha 2, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.2.2011, č.j. 214/DS/2011, JID: 13309/2011/KUUK/Sur,

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14.2.2011, č.j. 214/DS/2011, JID: 13309/2011/KUUK/Sur, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, odbor kontroly (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 3.12.2010, č.j. MM/OK/PD/44807/10/R, jímž byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupků dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. h) a dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bod 8 zákona č. 200/1990 Sb., přestupkový zákon, ve znění účinném do 31.12.2010 (dále jen „přestupkový zákon“), jichž se žalobkyně dopustila tím, že dne 10. 3. 2010 v 10:40 hod. v ulici u Vlečky v Ústí nad Labem jako řidička osobního motorového vozidla tovární značky FIAT model Stilo se státní poznávací značkou „X“ nerespektovala dopravní značku č.

P6 „Stůj, dej přednost v jízdě“, když nedala přednost v jízdě osobnímu motorovému vozidlu tovární značky ŠKODA model Fabia se státní poznávací značkou „X“, jež jelo po hlavní silnici a bylo řízeno řidičkou I. Z., pročež v důsledku nerespektování této dopravní značky došlo k dopravní nehodě, při níž došlo k lehkému zranění řidičky I. Z. a k hmotné škodě na vozidlech, čímž žalobkyně porušila ustanovení § 4 písm. a), b), c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a ustanovení § 22 odst. 1 přestupkového zákona, za což jí byla dle ustanovení § 22 odst. 4 přestupkového zákona uložena pokuta ve výši 25.000,- Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců, a povinnost uhradit náklady správního řízení částkou ve výši 1.000,- Kč. Žalobkyně se taktéž domáhá zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobkyně se rovněž domáhala, aby soud in eventum vydal rozsudek, jímž by upustil od uloženého trestu, zákazu činnosti a povinnosti uhradit náhradu nákladů řízení.

Žalobkyně v žalobě předně namítla, že se neztotožňuje s otázkou posouzení výše a druhu sankce, a dále, že nesouhlasí se zjištěním ohledně jejího osobního a majetkového stavu, když je v této souvislosti přesvědčena, že správní orgán I. stupně nezjistil správně kauzálního nexus mezi jednáním žalobkyně a následkem způsobeným poškozené, jakož že byl nesprávně a neúplně zjištěn skutkový stav věci a průběh projednávaného jednání, a porušil právo žalobkyně na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 Listiny základních práva svobod, jakož i ve smyslu čl. 6 Evropské úmluvy o ochraně základních lidských práva svobod. Žalobkyně v tomto směru dodala, že od počátku správního řízení v dané věci vypovídala zcela plasticky a konzistentně, nepopírala průběh skutkového děje ze dne 10.3.2010, jakož i od počátku konzistentně uváděla, že si je vědoma svého pochybení, a že je jí líto způsobených následků. Přes uvedené skutečnosti má však žalobkyně za to, že správní orgán I. stupně se nevypořádal s otázkou následků na zdraví, jež měly být jejím jednáním způsobeny, v nichž má být spatřováno ublížení na zdraví ve smyslu ustanovení § 22 odst. 1 písm. h) přestupkového zákona. Žalobkyně je přesvědčena, že nebyl zjištěn kauzální nexus mezi jejím jednáním žalobkyně, tj. nerespektováním dopravní značky P6 „Stůj, dej přednost v jízdě!“, a zdravotními následky poškozené, a že tedy došlo k ublížení na zdraví poškozené zákonem předvídaným způsobem. V této souvislosti žalobkyně namítla, že správní orgán I. stupně si za účelem zjištění nejen zdravotního stavu poškozené I. Z. vyžádal její zdravotní dokumentaci, avšak následně se bez dalšího spokojil pouze se záznamem ošetřujícího lékaře ze dne 11.10.2010, když přes opakované výzvy žalobkyně navíc nebyla doložena zdravotní dokumentace poškozené. Žalobkyně má za to, že pro takovýto postup a závěr správního orgánu I. stupně nebyl dán žádný relevantní zákonný důvod, a proto jej považuje za zcela rozporný s jejím právem na spravedlivý proces, tj. právem obviněné navrhopat a předkládat důkazy, které její vinu vylučují, resp. zmírňují, jenž koresponduje zásadě *nulum crimen sine lege, nulla poena sine lege*. Žalobkyně se taktéž domnívá, že z lékařské dokumentace poškozené by vyplynulo, že její zdravotní následky nesouvisely se skutkovou podstatou projednávaného přestupku. Dle žalobkyně nebylo prokázáno, že by pracovní neschopnost poškozené měla trvat od 10.3.2010 do 29.3.2010, a že by byla důsledkem dopravní nehody. Poškozená byla totiž hospitalizována z preventivních důvodů, a to s ohledem na její poměrně vysoký stupeň těhotenství, když navíc následující den po hospitalizaci byla propuštěna. Žalobkyně se proto domnívá, že pokud by zdravotní stav poškozené byl tak závažný, že by vyžadoval další lékařskou péči, v důsledku čehož by se mohlo jednat o právními normami předvídané ublížení na zdraví, jistě by zdravotní stav poškozené vyžadoval delší léčbu či ošetření. Samotná aplikace krčního límce nesvědčí o tom, že by poškozená skutečně byla omezena na obvyklém způsobu života, a to zejména za situace, kdy jí bylo sděleno, že jej má během noci odkládat. Vzhledem k této

skutečnosti pak dle žalobkyně nelze souhlasit se skutkovým závěrem, že bylo prokázáno, že omezení na obvyklém způsobu života poškozené bylo způsobeno mj. tím, resp. je spatřováno ve skutečnosti, že poškozená je matkou dvou dětí ve věku 9 a 13 let, o které se v důsledku dopravní nehody nemohla starat. Z tohoto důvodu se žalobkyně domnívá, že došlo k nesprávnému posouzení otázky existence ublížení na zdraví poškozené při vymezení skutkové podstaty přestupku ublížení na zdraví, neboť je třeba přistupovat při vymezení obsahu tohoto pojmu k individuálním okolnostem konkrétního případu. Žalobkyně v tomto směru poukázala na konstantní judikaturu, z níž vyplývá, že za ublížení na zdraví považuje takový stav, kdy je poškozenému znesnadněn výkon obvyklé činnosti nebo došlo k jinému vlivu na obvyklý způsob života poškozené. V návaznosti na tento judikaturní závěr žalobkyně uvedla, že správní orgán I. stupně posoudil obsah ublížení na zdraví věci velmi extenzivně, čímž došlo k porušení jejího práva na spravedlivý proces, jelikož ve svém rozhodnutí neuvedl, jak byla poškozená omezena na obvyklém způsobu života tím, že užívala fixační límec, který se však měl přes noc odkládat. S ohledem na tyto skutečnosti je dle žalobkyně zarážející, že se správní orgán I. stupně spokojil toliko se záznamem ošetřujícího lékaře ze dne 11.10.2010, třebaže si původně vyžádal i lékařskou dokumentaci poškozené. Žalobkyně z tohoto důvodu zcela legitimně očekávala, že správní orgán I. stupně tuto lékařskou dokumentaci zajistí, aby mohla řádně uplatňovat svá práva, když žalobkyně není oprávněna sama o sobě do lékařské dokumentace poškozené nahlédnout. Správní orgán I. stupně tím, že nezajistil lékařskou dokumentaci poškozené, porušil právo žalobkyně na spravedlivý proces, neboť nemohla uplatňovat svá práva a oprávněné zájmy, navrhopvat a provádět důkazy ve svůj prospěch.

Žalobkyně dále namítla, že žalovaný nevzal v úvahu její osobní a majetkové poměry, když je toliko příjemcem plného invalidního důchodu, jakož i to, že nemá žádný hodnotný majetek. Žalobkyně rovněž namítla, že nebyla vzata v potaz skutečnost, že předmětného dne se vracela z nemocnice, kde se dozvěděla o návratu onkologického onemocnění, v důsledku čehož byla velmi rozrušena, avšak nebylo v jejích možnostech se do místa jejího bydliště dostat jiným způsobem než vozidlem. Žalobkyně má za to, že správní orgán I. stupně byl povinen i tyto skutečnosti vzít v úvahu při rozhodování o druhu a výši trestu, což se však nestalo, protože je žalobkyně přesvědčena, že tímto bylo porušeno její právo na spravedlivý proces. Dle žalobkyně totiž platí, že správní orgán ukládající pokutu za správní delikt je povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí.

Žalobkyně následně poukázala na to, že správní orgán I. stupně měl při určení sankce a její výměry přihlédnout k hlediskům uvedeným v ustanovení § 12 odst. 1 přestupkového zákona. Žalobkyně v této souvislosti zdůraznila, že její karta řidiče je bez záznamu, a proto se tedy jedná o občana, který striktně a důsledně dodržuje pravidla silničního provozu. Žalobkyně rovněž namítla, že správní orgán I. stupně při úvaze o druhu a výši trestu nevzal v potaz osobní okolnosti, za kterých ke spáchání přestupku došlo, kdy jí bylo oznámeno, že se jí vrátilo rakovinové onemocnění, což mělo bezesporu vliv na její řízení osobního motorového vozidla, jakož i to, že žalobkyně v plném rozsahu nahradila nejen hmotnou škodu, ale i škodu na zdraví, jež byla způsobena poškozené. Z těchto důvodů se žalobkyně domnívá, že preventivní a represivní prvek vůči ní již mělo samotné projednání přestupku, a taktéž i skutečnost, že její vozidlo bylo prakticky zničeno, kdy zejména s ohledem na její finanční situaci není schopna jej uvést zpět do provozu.

Závěrem žalobkyně namítla, že zákazem řízení motorových vozidel v délce 12 měsíců bylo zasaženo do jejího práva na výkon povolání, když navíc vzhledem k jejímu zdravotnímu stavu potřebuje vozidlo k cestám na vyšetření, kontroly atd. Dle žalobkyně je třeba též zohlednit přiměřený vztah mezi závažností porušení povinností a následkem takového jednání. K tomuto doplnila, že konstantní judikatura užití skutkové podstaty přestupku dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. h) přestupkového zákona připouští tehdy, když při dopravní nehodě dojde k „*usmrcení nebo zranění osoby*“. Tomuto požadavku by tak měl odpovídat výklad daného ustanovení nejen z hlediska formálních znaků skutkové podstaty, a tedy i z hlediska výkladu pojmu „zranění osoby“, k čemuž žalobkyně poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.11.2007, č.j. 5 As 42/2007-54, nýbrž i z hlediska materiální stránky deliktu. Dle žalobkyně lze dokonce ve výjimečných případech připustit, že by míra společenské nebezpečnosti posuzovaného jednání, byť by naplňovala formální znaky příslušné skutkové podstaty, byla natolik nízká, že by nedosahovala intenzity přestupku dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. h) přestupkového zákona. Závěrem žalobkyně dodala, že je přesvědčena, že v tomto konkrétním případě s ohledem na předestřené skutečnosti nebyly naplněny materiální a formální znaky přestupku, jakož i to, že nebyl prokázán skutkový stav, o němž by nebyl dán závažný důvod pro pochybnost stran jeho správnosti a úplnosti.

Žalovaný k žádosti soudu předložil správní spis a vyjádření k žalobě ze dne 7.6.2011, č.j. 151/LP/2011, JID: 102368/2011/KUUK, v němž navrhnul zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. Žalovaný ve vyjádření k žalobě stručně rekapituloval průběh předcházejícího správního řízení. V tomto směru uvedl, že po přezkoumání předloženého spisového materiálu dospěl k závěru, že žalobkyně svým jednáním porušila ustanovení § 4 písm. a), b), c), jakož i ustanovení § 22 odst. 1 zákona o silničním provozu, čímž bylo dle žalovaného prokázáno, že žalobkyně naplnila skutkovou podstatu přestupku ve smyslu ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bod 8 a ustanovení § 22 odst. 1 písm. h) přestupkového zákona.

Dle žalovaného je ze spisového materiálu zřejmé, že při dopravní nehodě poškozená utrpěla zranění, a proto z tohoto důvodu, jakož i s přihlédnutím k jejímu těhotenství, byla převezena do Masarykovy nemocnice v Ústí nad Labem, kde byla ponechána 24 hodin na gynekologicko-porodnickém oddělení na pozorování. Následná pracovní neschopnost poškozené trvala od 10.3.2010 do 29.3.2010. Žalovaný rovněž uvedl, že hlavním podkladem pro vedení správního řízení byl spis Policie České republiky vedený po sp. zn. KRPU-244/DNUL-2010-JŽA. Tento spis mj. obsahuje propouštěcí protokol poškozené z Masarykovy nemocnice ze dne 16.3.2010, lékařskou zprávu o zranění poškozené ze dne 10.3.2010, jakož i ze dne 29.3.2010, přičemž první z nich byla vyhotovena v Masarykově nemocnici a druhá z nich MUDr. J. R., v níž bylo uvedeno zranění poškozené v tom rozsahu, že utrpěla podvrtnutí krční páteře a lehké zhmoždění hlavy a pravého stehna, a že pracovní neschopnost z důvodu doby léčení byla od 10.3.2010 do 29.3.2010. K tomuto žalovaný doplnil, že na žádost správního orgánu I. stupně byla do správního spisu doložena i lékařská zpráva o zranění poškozené od jejího obvodního lékaře MUDr. J. R., z níž vyplývá, že poškozená při dopravní nehodě utrpěla kromě jiného podvrtnutí krční páteře, lehké zhmoždění hlavy a pravého stehna, a především, že v pracovní neschopnosti byla od 10.3.2010 do 29.3.2010, tedy 20 dnů. S ohledem na tyto skutečnosti tak dle žalovaného tímto jednoznačně došlo k naplnění skutkové podstaty přestupku dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. h) přestupkového zákona.

Žalovaný taktéž dodal, že délka pracovní neschopnosti je důležitým kritériem pro posuzování pojmu „ublížení na zdraví“, a to i tehdy, pokud nejsou zanechány trvalé následky. Dle žalovaného zranění poškozené ze dne 10.3.2010 jednoznačně vykazuje takový stupeň závažnosti a představuje takové porušení zájmu společnosti ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 přestupkového zákona, že jednání žalobkyně nelze posoudit jinak než jako zmíněný přestupek. Z tohoto důvodu považuje žalovaný údaj, že poškozená při dopravní nehodě utrpěla zranění s následnou dobou pracovní neschopnosti od 10.3.2010 do 29.3.2010 za relevantní. Dle žalovaného totiž krátkodobá hospitalizace poškozené a její následná pracovní neschopnost byla důsledkem jejího zranění při dopravní nehodě, když zranění poškozené pro ni znamenalo podstatné omezení při výkonu běžných činností, což bylo dle žalovaného doloženo jednak listinami obsaženými ve spisu Policie České republiky, a jednak i samotným vyjádřením poškozené. Poškozená v protokolu o výsledku svědka ze dne 17.8.2010 totiž uvedla, že v souvislosti s utrpěným zraněním byla omezena na svém obvyklém způsobu života, když se po dobu tohoto zranění nemohla starat o své dvě nezletilé děti, o něž se po tuto dobu musel starat její přítel. Dle žalovaného z tohoto jednoznačně vyplývá, že u poškozené se jednalo o takovou poruchu na zdraví, jež ji znesnadňovala obvyklý způsob života, a to nikoliv na krátkou dobu. Žalovaný v tomto ohledu odkázal na ustálenou soudní praxi, z níž plyne, že ublížením na zdraví je pouze zranění takového charakteru, kdy poškozená v důsledku léčby takového poranění je citelně omezena ve svém obvyklém způsobu života, a to po dobu delší než jeden týden, což se v tomto případě bezesporu stalo.

Pokud se týká uložené sankce, žalovaný má za to, že správní orgán I. stupně postupoval zcela v souladu se zákonem a uložil ji s přihlédnutím k osobě žalobkyně na dolní hranici zákonem stanovené sazby. Dle žalovaného navíc od uložení sankce v dané věci nelze upustit, protože žalovaný odkázal na ustanovení § 22 odst. 12 přestupkového zákona, když současně nelze uvažovat ani o tom, že by k nápravě žalobkyně stačilo samotné projednání přestupku. Žalovaný zároveň pokládá odkaz žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.11.2007, č.j. 5 As 42/2007-54, za nepříhodný, neboť v případě projednávání Nejvyšším správním soudem šlo nikoliv o zranění jiné osoby při dopravní nehodě, nýbrž o zranění sama sebe, kdy individuálním objektem přestupku dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. h) přestupkového zákona bylo zranění osoby při dopravní nehodě způsobené porušením zvláštního právního předpisu. Nejvyšší správní soud konstatoval, že u dopravní nehody, jejímž jediným účastníkem a současně jediným zraněným byl pouze řidič, který způsobil dopravní nehodu, spočívá nebezpečnost jednání a zájem společnosti na potrestání pouze za porušení zvláštního právního předpisu, nikoliv za nedbalostní sebepoškození zdraví. Sankce za nedbalostní sebepoškození zdraví by nebyla účinná, účelná a neměla by tedy smysl. K tomuto žalovaný dodal, že Nejvyšší správní soud tento závěr učinil s přihlédnutím k novele zákona o silničním provozu, jež nově upravila skutkovou podstatu daného přestupku v tom směru, že přestupku se dopustí ten, kdo porušením zvláštního právního předpisu způsobí dopravní nehodu, při které je jinému ublíženo na zdraví. Dle žalovaného tak případ, na nějž poukázala žalobkyně z hlediska výkladu pojmu zranění osoby, tj. z hlediska formálních znaků skutkové podstaty, není k projednávání věci vůbec relevantní. Závěrem žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost.

Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného ze dne 20.6.2011 uvedla, že setrvává na svém žalobním návrhu. Žalobkyně namítla, že z tohoto vyjádření nevyplývá, na základě jakých důkazních prostředků byl spolehlivě zjištěn průběh skutkového děje, o němž nejsou

důvodné pochybnosti, když dle žalobkyně žalovaný toliko opakuje floskuli, že ze spisového materiálu je zřejmé, že ..., čímž je však porušováno její právo na spravedlivý proces. Pokud měl žalovaný dospět k závěru, že se žalobkyně vytykánoho přestupku dopustila, nemohl jej spolehlivě zjistit z propouštěcího protokolu poškozené z Masarykovy nemocnice ze dne 16.3.2010, ani z lékařské zprávy o zranění poškozené ze dne 10.3.2010 a ze dne 29.3.2010, neboť z těchto dokladů mohou dle žalobkyně pouze vyplývat zdravotní problémy poškozené, nikoliv však kauzální nexus mezi jejím jednáním a zraněním poškozené.

Při jednání soudu právní zástupce žalobkyně přednesl žalobu shodně s jejím písemným vyhotovením a se zněním repliky. Dále s poukazem na délku soudního řízení apeloval na soud, aby zvážil možnost moderace trestu, zejména s přihlédnutím ke skutečnosti, že uložená pokuta byla v plné výši uhrazena a ze zákazu řízení motorových vozidel uplynulo několik týdnů, než bylo následně rozhodnuto o odkladu vykonatelnosti správního rozhodnutí do rozhodnutí soudu ve věci. Dále zdůraznil, že trvá na tom, že z obsahu správního spisu vyplývá, že nebylo dostatečně prokázáno, zda skutečně došlo k poškození zdraví účastnice nehody paní Z. a případně, zda existuje kauzální nexus mezi zdravotními potížemi poškozené a předmětnou dopravní nehodou. Skutečnosti tvrzené správními orgány dle právního zástupce žalované znevěrohodňuje fakt, že poškozená přes výzvu správního orgánu nepředložila svou kompletní zdravotní dokumentaci. Poukázal rovněž na skutečnost, že omezení na obvyklých činnostech v důsledku zranění uváděla poškozená až následně v rámci správního řízení. Právní zástupce žalobkyně uvedl, že se nedomnívá, že nutnost nosit zdravotní pomůcku – límec samo o sobě poškozenou nějak omezovalo v běžných činnostech. Dále ve vztahu k eventuelnímu petitu na upuštění od potrestání uvedl právní zástupce žalobkyně, že žalobkyně sice nijak nezpochybňuje, že skutkový průběh nehody odpovídal zjištění správního orgánu (kromě následků u poškozené), ovšem i s přihlédnutím k délce trvání řízení před soudem navrhuje upuštění od výkonu trestu zákazu činnosti v plném rozsahu či jeho moderaci.

Pověřený pracovník žalovaného při tomtéž jednání soudu odkázal na písemné vyjádření k podané žalobě. K návrhu na moderaci trestu uvedl. Že ponechává rozhodnutí plně na úvaze soudu s tím, že poznamenal, že původně bylo navrhováno pouze upuštění od potrestání a nikoli snížení trestu.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ustanovení § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlédnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Soud si u žalovaného vyžádal správní spisy a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V ustanovení § 22 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích v rozhodném znění je uvedeno, že přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích porušením zvláštního právního předpisu způsobí dopravní nehodu, při které je jinému ublíženo na zdraví.

Dle odstavce 4 téhož ustanovení se za uvedený přestupek uloží pokuta ve výši od 25 000,- Kč do 50 000,- Kč a zákaz činnosti od jednoho roku do dvou let. Dle ustanovení odstavce 12 téhož ustanovení nelze od uvedené sankce za předmětný přestupek upustit.

Žalobkyně se měla přestupku dopustit tím, že dne 10. 3. 2010 v 10:40 hod. v ulici u Vlečky v Ústí nad Labem jako řidička osobního motorového vozidla tovární značky FIAT model Stilo se státní poznávací značkou „X“ nerespektovala dopravní značku č. P6 „Stůj, dej přednost v jízdě“, když nedala přednost v jízdě osobnímu motorovému vozidlu tovární značky ŠKODA model Fabia se státní poznávací značkou „X“, jež jelo po hlavní silnici a bylo řízeno řidičkou I. Z., pročež v důsledku nerespektování této dopravní značky došlo k dopravní nehodě, při níž došlo k lehkému zranění řidičky I. Z. a k hmotné škodě na vozidlech.

Samotný skutkový stav ohledně dopravní nehody je mezi účastníky nesporný. Spornou je otázka, zda byl prokázán dostatečně kauzální nexus mezi potíženími poškozené paní Z. a případně zda její zranění bylo charakteru odpovídajícího ublížení na zdraví ve smyslu § 22 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích.

Obdobnou problematikou se zabýval zdejší soud ve svém rozhodnutí ze dne 15.3.2010, č.j. 42 Ca 12/2007-77, které bylo v plném rozsahu aprobeováno rozhodnutím Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti směřující proti tomuto rozhodnutí ze dne 9.6.2011, č.j. As 35/2010-101. Při posouzení daného případu se soud bude řídit obdobnými úvahami, jako jsou uvedeny ve výše uvedených rozhodnutích.

Primárně se soud věnoval otázce, zda byl v předmětném správním řízení prokázán kauzální nexus mezi zdravotními potíženími poškozené paní Z. a předmětnou dopravní nehodou. Přímou přestupkový spis vyhotovený Policií České republiky obsahuje lékařskou zprávu datovanou 10.3.2010 vyhotovenou MUDr. K. H., lékařem Masarykovy nemocnice v Ústí nad Labem. V této zprávě je uvedeno, že poškozená utrpěla distorzi krční páteře a hematoma pravého stehna. Dále je ve zprávě uvedeno, že zranění odpovídá tomu, že dle tvrzení poškozené je důsledkem výše popsané dopravní nehody. Dále přestupkový spis obsahuje lékařskou zprávu od praktického lékaře MUDr. J. R. datovanou 29.3.2010, kde je uvedeno, že poškozená předmětnou nehodou utrpěla podvrtnutí krční páteře a lehké zhmoždění hlavy a pravého stehna. Dále je ve zprávě uvedeno, že poranění odpovídá tomu, že dle tvrzení poškozené je důsledkem výše popsané dopravní nehody. Ve zprávě je uvedeno, že poškozená byla hospitalizována od 10.3.2010 do 11.3.2010 a byla v pracovní neschopnosti od 10.3.2010 do 29.3.2010. po stejnou dobu trvala dle zprávy i doba léčení. Dále přestupkový spis obsahuje propouštěcí protokol paní Z. z hospitalizace ukončené dne 11.3.2010, který byl vytištěn MUDr. K. H. dne 16.3.2010. V tomto protokolu je uvedeno mimo jiné, že řidička po nárazu z boku od řidiče se udeřila do hlavy a pravé dolní končetiny, v bezvědomí nebyla, a nehodu si pamatuje, bála se spíše o miminko (gravidita 23 týden). Druhý den si uvědomila dle zprávy poškozená bolesti na pravé straně krku, které vystřelovaly do pravé paže. Dle objektivního nálezu měla poškozená na hlavě drobný hematoma za pravým uchem, trpěla bolestivostí trapézového a paravertebrálních svalů krku vpravo, dále měla poškozená menší hematoma laterálně ve střední části pravého stehna. Jako diagnosa je v propouštěcím protokolu uvedena kontuze lbi a kontuze pravého stehna. V propouštěcím protokolu je zaznamenáno doporučení nosit límec i v noci po dobu 1 týdne, pak postupně zkusit odkládat. Přestupkový spis rovněž obsahoval úřední záznam o podání vysvětlení poškozenou paní Z., která mimo jiné uvedla, že z místa nehody byla odvezena vozidlem rychlé záchranné služby a zůstala 24 hodin v nemocnici na pozorování. Dále uvedla, že v noci po nehodě ji začal bolet krk a bolest

přecházela do hlavy a pravé ruky, proto šla na úrazové oddělení, kde jí dali krční límec a lékař jí předepsal sedm rehabilitací. Prvoinstanční správní orgán si pak vyžádal lékařskou zprávu od ošetřujícího lékaře, který ve zprávě ze dne 11.10.2010 potvrdil, že poškozená byla v pracovní neschopnosti od 10.3.2010 do 29.3.2010. Současně připojil ošetřující lékař i zprávu o konziliárním vyšetření poškozené paní Z. ze dne 11.3.2010 vyhotovené MUDr. J. N., které obsahuje totožné údaje jako výše uvedený propouštěcí protokol z hospitalizace.

Dle názoru soudu z výše uvedených podkladů bylo možno zcela dostatečným způsobem ověřit zdravotní stav žalobkyně po předmětné zdravotní nehodě. Mezi podklady jsou obsaženy lékařské zprávy, které byly vyhotoveny ve velmi krátké době po předmětné autonehodě – s odstupem pouhého jednoho dne. Lékaři se zcela shodují, že zranění, které na poškozené shledali, odpovídají průběhu předmětné dopravní nehody. Vzhledem ke skutečnosti, že poškozená byla z místa nehody odvezena rychlou záchrannou službou do nemocnice a ještě v nemocnici druhý den vyhledala lékařskou pomoc s potížemi spočívajícími v bolesti krční páteře, není důvodu dle soudu pochybovat o tom, že předmětná zranění – distorze krční páteře a kontuze lbi a pravého stehna, byla způsobena právě předmětnou dopravní nehodou. Soud konstatuje, že na základě výše citovaných dokladů správní orgány zcela oprávněně dospěly k závěru, že byl prokázán kauzální nexus mezi předmětnou nehodou a ublížením na zdraví poškozené paní Z.

Další námitka žalobkyně spočívala v tom, že v důsledku nepředložení kompletní zdravotní dokumentace ze strany poškozené paní Z. nemohla žalobkyně v rámci správního řízení řádně uplatňovat svá práva a v důsledku nezajištění této zdravotní dokumentace došlo k porušení práva žalobkyně na spravedlivý proces. Z obsahu správního spisu vyplývá, že prvostupňový orgán usnesením ze dne 8.9.2010, č.j. MM/OK/PD/44807/10/U, vyzval poškozenou paní Z., aby předložila lékařskou dokumentaci ke zranění, které utrpěla vlivem dopravní nehody dne 10.3.2010. Toto usnesení nabylo právní moci dne 9.10.2010 a vykonatelným se stalo dne 19.10.2010. Přesto poškozená předmětnou lékařskou dokumentaci týkající se zranění utrpěného vlivem dopravní nehody ze dne 10.3.2010 správnímu orgánu nepředložila. Správní orgán se proto obrátil přípisem ze dne 4.10.2010 na ošetřujícího lékaře paní Z. MUDr. J. R. MUDr. J. R. na výzvu správního orgánu předložil již výše citované vyjádření ze dne 11.10.2010, ke které přiložil kopii rovněž již výše citované zprávy z konziliárního vyšetření ze dne 11.3.2010 vyhotovené MUDr. J. N. Dle soudu je nutné zdůraznit, že v průběhu celého správního řízení nebyl vznesen požadavek na předložení kompletní zdravotní dokumentace ani ze strany správního orgánu ani ze strany žalobkyně. Správní orgány požadovaly po poškozené paní Z. předložení lékařské dokumentace ke zranění, které utrpěla vlivem dopravní nehody dne 10.3.2010. Ta sice ze strany poškozené nebyla předložena, ale předložil ji k výzvě správního orgánu její ošetřující lékař. Prvoinstanční orgán dospěl k závěru, že jde o podklad postačující k rozhodnutí ve věci. Následně byla žalobkyně v rámci ústního jednání konaného dne 10.11.2010 seznámena prostřednictvím jejího právního zástupce s obsahem správního spisu a s veškerými podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobkyně ani její právní zástupce nevznesli žádné návrhy na provedení dalšího dokazování ve věci.

Z výše uvedeného vyplývá, že podklady, které požadoval správní orgán od poškozené, následně získal od jejího ošetřujícího lékaře. Žalobkyně v rámci ústního jednání neuplatňovala žádné procesní návrhy. Soud proto dospěl k jednoznačnému závěru, že žalobkyně postupem

správních orgánů nebyla nikterak zkrácena na svých procesních právech a v důsledku postupu správních orgánů nedošlo k porušení jejího práva na spravedlivý proces.

Dále se soud zabýval otázkou, zda zranění, které utrpěla poškozená paní Z. při předmětné dopravní nehodě svojí intenzitou dosahovalo ublížení na zdraví ve smyslu § 22 odst. 1 písm. h) přestupkového zákona. Soud se nedomnívá, že by za ublížení na zdraví ve smyslu § 22 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích bylo možno považovat jakékoliv zranění jako například oděrky, menší škrábance, modřiny, malé ranky, přechodné bolesti, subjektivní stesky či jiné změny tělesné integrity, které nemají žádný vliv na obvyklou činnost či obvyklý způsob života poškozeného, které v podstatě nevyžadují lékařské ošetření a nezanechávají trvalé následky. Ne každé zranění totiž vykazuje takový stupeň nebezpečnosti pro společnost, aby je bylo možno za přestupek považovat [viz § 2 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích]. Přitom pro závěr o existenci ublížení na zdraví ve smyslu § 22 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích nestačí jen subjektivní pocit poškozeného, nýbrž je nutné jej náležitě objektivizovat, a to na základě lékařského nálezu nebo posudku. Soud je toho názoru, že za ublížení na zdraví ve smyslu § 22 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích je možno pokládat takový stav, který porušením normálních tělesných nebo duševních funkcí znesnadňuje výkon obvyklé činnosti nebo má jiný vliv na obvyklý způsob života poškozeného a který zpravidla vyžaduje lékařské ošetření, i když nezanechává trvalé následky. Jde tedy o takový stav, který nastal déle trvajících bolestmi, horečkami, nespavostí, poruchami nervstva, nechutí k jídlu, déle trvajícím vrhnutím, nemožností pohybu, upoutáním na lůžko apod. (viz Šámal, P., Púry, F., Rizman, S. *Trestní zákon. Komentář. II. díl. 6. doplněné a přepracované vydání. Praha : C. H. Beck, 2004, 1314 s.*).

Z výše citovaných lékařských zpráv obsažených ve správním spise dle soudu jednoznačně vyplývá, že poškozená utrpěla v důsledku předmětné dopravní nehody distrozi krční páteře, kontuzi lbi a pravého stehna. Při posouzení skutečnosti, zda u paní Z. došlo v důsledku dopravní nehody k ublížení na zdraví ve smyslu § 22 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích použil soud v souladu s judikaturou i jiných krajských soudů (rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21.2.2007 č.j. 51 Ca 3/2007-14, či rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 13.12.2007 č.j. 58 Ca 77/2007-20) a Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 9.6.2011, č.j. 5 As 35/2010-101) jako rozhodné kritérium skutečnost, zda poškozená byla v důsledku svého zranění utrpěného při dopravní nehodě omezena při výkonu obvyklých činností či při vedení obvyklého způsobu života. Ve výše citovaných lékařských zprávách je výslovně uvedeno doporučení nosit límec i v noci po dobu 1 týdne, pak postupně jej zkusit odkládat. Soud vychází ze skutečnosti, že pokud pacient musí používat Schantzův límec v důsledku pohmoždění krční páteře, kdy je omezen ve volnosti pohybu, a to dokonce i v noci, je nesporně již samotnou nutností dodržování doporučené léčby omezen při výkonu běžných činností a při vedení obvyklého způsobu života. Rovněž délka lékařem odhadnutého léčení koresponduje se skutečností, že u postižené šlo o zranění omezující ji v běžných činnostech přibližně podobu týdne. Sama poškozená pak při svědecké výpovědi uvedla, že nemohla v důsledku zranění pečovat o své dvě děti ve věku 9 a 13 let. Na základě těchto skutečností dospěl soud k závěru, že zranění žalobkyně dosahovalo svým charakterem ublížení na zdraví ve smyslu § 22 odst. 1 písm. h) přestupkového zákona. Ke stejnému závěru v obdobném případě dospěl i Nejvyšší správní soud v již výše citovaném rozsudku ze dne 9.6.2011, č.j. 5 As 35/2010-101.

Soud tak dospěl k závěru, že správní orgány zcela správně vyhodnotili právní i skutkový stav a na základě zjištěných skutečností správně přestupek, kterého se žalobkyně dopustila, kvalifikovaly jako přestupek dle § 22 odst. 1 písm. h) přestupkového zákona v rozhodném znění. Pro úplnost soud podotýká, že stejně jako žalovaný orgán shledal zcela nemístnou argumentaci žalobkyně rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22.11.2007, č.j. 5 As 42/2004-54. V případě řešeném v uvedeném rozhodnutí totiž, na rozdíl od nyní posuzovaného případu, způsobil účastník dopravní nehody zranění výlučně sám sobě. Tato skutečnost měla pak podstatný vliv na posouzení naplnění materiální stránky daného přestupku. V daném případě se tedy jedná o zcela odlišný skutkový stav než v rozhodnutí, na které poukazovala žalobkyně.

Další námitky žalobkyně směřovaly do rozhodnutí o výši uloženého trestu. Žalobkyně namítala, že nebyla zohledněna závažnost jejího jednání, způsob spáchání přestupku, nebylo přihlédnuto k následkům přestupku a k okolnostem, za nichž byl přestupek spáchán. K této argumentaci musí soud podotknout, že žalobkyni byl trest za spáchaný přestupek uložen na samé dolní hranici rozmezí stanoveného zákonem § 22 odst. 4 přestupkového zákona. Dále je třeba akcentovat ustanovení § 22 odst. 12 přestupkového zákona, ve kterém je mimo jiné výslovně uvedeno, že od potrestání přestupku dle 22 odst. 1 písm. h) přestupkového zákona nelze upustit. Soud tedy konstatuje, že s ohledem na relevantní právní úpravu správní orgány nemohly uložit žalobkyni trest nižší, než jaký jí byl za přestupek uložen. S ohledem na uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že správní orgán dostatečně zhodnotil veškeré skutečnosti daného případu při ukládání trestu za spáchaný přestupek a uložil trest v souladu s platnou právní úpravou na samé dolní hranici zákonem stanoveného rozmezí.

Dále se soud zabýval návrhem žalobkyně na upuštění od potrestání případně na moderaci trestu uloženého správními orgány. Možností moderace trestu v případě trestu uloženého za spáchání přestupku uvedeného v § 22 odst. 12 přestupkového zákona na samotné spodní hranici zákonem stanoveného rozmezí se již zabýval Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 25.6.2008, č.j. 6 As 48/2007-58, dospěl Nejvyšší správní soud k následujícím závěrům: „Podle § 78 odst. 2 s.r.s. rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odst. 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě. Soud tedy může upustit od uložení trestu v mezích zákonem dovolených, jak na to již správně poukázal žalovaný v kasační stížnosti. Ustanovení § 11 odst. 3 zákona o přestupcích (resp. přestupkového zákona - pozn. soudu) sice umožňuje od uložení sankce v rozhodnutí o přestupku upustit, jestliže k nápravě pachatele postačí samotné projednání přestupku, s žalovaným však lze souhlasit v tom, že ustanovení § 22 odst. 12 zákona o přestupcích, které neumožňuje od uložení sankce podle odst. 4 uvedeného ustanovení upustit, je vůči ustanovení § 11 odst. 3 zákona o přestupcích ustanovením speciálním, a neumožňuje v daném případě od uložení sankce upustit. V daném případě pak nepřipadá v úvahu ani snížení pokuty, protože pokuta byla správním orgánem uložena na spodní hranici zákonné sazby.“ Soud neshledává žádné důvody k tomu, aby se od ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu v předmětné otázce odchýlil. Je třeba zdůraznit, že v rozsudku ze dne 19.6.2009, č.j. 5 As 46/2008-50, dospěl Nejvyšší správní soud rovněž k závěru, že pokud nelze uloženou pokutu snížit, nelze ani od trestu upustit. V citovaném rozsudku dále Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že

„na výše uvedeném závěru nic nemění ani skutečnost, že i trest za spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích uložený na samé dolní hranici sazby se může jevit vzhledem ke konkrétním skutkovým okolnostem věci jako poměrně přísný. Stanovení vysoké spodní hranice zákonné sazby, ať již jde o peněžitý trest (pokutu) či o trest zákazu činnosti, je zcela nepochybně výrazem značné typové společenské nebezpečnosti daného deliktu, kterou v něm zákonodárce spatřoval. Podle důvodové zprávy k zákonu č. 411/2005 Sb., který mimo jiné nově definoval skutkové podstaty přestupků v oblasti silniční dopravy i sankce za ně ukládané, bylo jedním z cílů této novely zvýšit sankce za tyto přestupky, přičemž v tomto opatření zákonodárce spatřoval jeden z prostředků, jak výrazně přispět ke zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích v České republice. Není úlohou soudů hodnotit právně-politické cíle zákonodárce, resp. vhodnost jím přijaté úpravy. Jediným omezením pro zákonodárce v otázce intenzity sankce jsou limity dané ústavním pořádkem.“ V citovaném rozsudku rovněž Nejvyšší správní soud neshledal rozpor předmětné právní úpravy s ústavním pořádkem.

Soud neshledal žádný důvod, pro který by se měl od výše uvedených závěrů Nejvyššího správního soudu odchýlit. Proto mu nezbyvá než konstatovat, že v daném případě nelze vyhovět návrhu žalobkyně na moderaci trestu, a to ani v podobě snížení správními orgány uloženého trestu ani v podobě upuštění od potrestání.

K návrhu na snížení či upuštění od potrestání s ohledem na délku řízení před správním soudem, soud uvádí, že i na tento návrh se vztahují veškeré výše uvedené argumenty vedoucí k závěru, že v daném případě nelze k moderaci správními orgány uloženého trestu přistoupit. Dále soud zdůrazňuje, že v rámci správního soudnictví dochází výhradně k přezkumu již pravomocných správních rozhodnutí z hlediska jejich souladu se zákonem a z hlediska dodržení procesních předpisů při vydávání těchto rozhodnutí. V rámci správního soudnictví tedy již nedochází k ukládání trestů, proto nelze aplikovat v rámci správního soudnictví principy, kterými se řídí ukládání trestů např. v rámci trestního řízení. Soud tedy uzavřel, že ani tomuto návrhu žalobkyně nelze vyhovět, neboť pro takový postup neexistuje zákonná opora.

Vzhledem k výše uvedenému soud uzavírá, že ani jedna z uplatněných námitek žalobkyně nebyla shledána důvodnou a návrhům žalobkyně na moderaci trestu nebylo možno vyhovět. Podaná žaloba proto není důvodná a soud ji ve výroku ad I. rozsudku podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a ani je nepožadoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li

poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 17. prosince 2014

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovrová